

LXI JOCS FLORALS VILA DE PATERNA, 2025
PREMI FLOR NATURAL

TERRATRÉMOLS QUOTIDIANS

David Carreres Lacasa

- I. AMB LA VEU QUE M'ATORGUES
- II. TERRATRÉMOLS QUOTIDIANS
- III. CAVALLETS DE FUSTA
- IV. LLUNES DE PAPER
- V. CORRENTS DE FONS
- VI. POEMA SENSE NOM

*I de corranda, de perfils i d'aire,
se m'aviva la cendra i se'm disposa
a cinyer-te, ton cos, de mans o flames.*

Antoni Ferrer

I. AMB LA VEU QUE M'ATORGUES

Estimada meua,
jo t'invocue amb tots els noms de l'alegria.
No et demane poca cosa:
que la fe *en nosaltres* siga ferma
i que la flama que, subtilment, acarona l'espelma
ens il·lumine en aquesta cambra
de vegades tan freda.

Amb la veu que m'atorgues,
estimada,
jo et cride amb totes les veus de l'esperança,
perquè no espere sinó un demà
omplert de senzilles paraules per a bastir
un cel ample de gavines.

Reprendre amb elles un vol lleuger
de núvols i vents i galàxies.

Trencar l'aire
i regalar-te, per una llarga estona, el paradís.
Un regne lluny de la fosca
que ja no ens aixopluga.

II. TERRATRÉMOLS QUOTIDIANS

He convocat als esperits de la tendresa
perquè prenguen part en el goig perenne d'estimar-te.
No sé ben bé on nien els ocells
que a l'alba s'acosten molt a prop de casa nostra.
Atrevits, no tenen por de ningú.

Confiats i cerimoniosos pengen del cel
com titelles sense fil ni ordre.
Dansen alhora sobre els nostres somnis
apedaçats de lleu ingravidesa.

Ens mantenen estalvis dels instants més amargs,
dels terratrèmols quotidians,
de la paperassa que s'amaga per tots els racons,
pels calaixos de la memòria
i fereix el temps inacabat.

Percaçant la rosa dels vents,
tota la vida ens cap al fons d'un tinell
on els vaixells de l'esperança
suren damunt d'aigües envellides i térboles.

Orfes de mars absents,
ens preguntem per què ens esclaten les paraules
quan és hora de prémer el botó vermell
que ens rescatà del tedi de les hores toves.

Gràcies, amor, per ser l'epicentre
d'aquesta magnífica successió de cataclismes.

III. CAVALLETS DE FUSTA

Assegut a taula, a la mateixa cadira
vint anys enrere,
encara penses en totes aquelles paraules
de mel i llimona.
El suc agredolç del record i la melangia
bategant per les rajoles de la cuina,
on voltegen campanes de glòria
allà dalt, a la pallissa
i s'amaguen velles cançons, noves carícies.

L'aigua que bull i s'exilia al baf de les rajoles,
la revolta del pa llescat a les paneres
i el desig de fugir enlloc a les finestres plenes
d'un firmament de maduixes tendres
i capvespres.

La plaça nova on envellíem mil anys
a cada estona
i el sacseig dolç de la pluja que no arrela.
La roba a remulla, les sabates xopes,
els tolls de festa.

Un poble sencer
desitjant el trepig de xiquets i xiquetes
amb cavallets de fusta.

I, agranant els carrers
el vent que mai es muda i xiula
com una gentada riallera, guanyant-li la mà
al costum de la infantesa.

IV. LLUNES DE PAPER

*Acarones, solitari,
una paraula*

Marc Granell

Acarones, solitari,
una paraula i es desfà en l'aire
com s'acomiada la pluja darrere de l'ànima
dels arbres.

N'esculls un llibre i te n'adones a l'instant
de l'efecte terapèutic d'aquell poema.
El miracle de llegir el nom de totes les coses
amb la cadència verge
d'una cançó d'amor entre les venes.

Travessant les llunes de paper i els somnis,
incansable,
soc ara un altre, i tu, la il·lusió més solemne:
el temple, la llum,
la mar antiga.

El desig insondable.

El descans del maldestre navegant
que mai arribarà al recer
d'un port conegut i proper,
sense la teua brúixola imantada d'estima.

V. CORRENTS DE FONTS

La nit sembla ferida de mort
a la ciutat que mai no dorm.

El fred és etern com eterna la calor,
el compte corrent de l'hivern i de l'estiu.
Els llacs de la tristor sense fons.

Un tigre dibuixat sense ratlles,
l'explorador bocabadat
i el sol cremant-nos la pell i les pestanyes
sota un blau cel de cotó-en-pèl.

Un trist aparador ple de peixos de colors
i el rubor a les galtes
davant d'un semàfor en roig.

Un viatge molt llarg en el temps
si tu no hi ets al meu costat,
sota la molsa humida del present
i l'oblit d'un immens desert.

VI. POEMA SENSE NOM

Voldria escriure un poema sense nom
per a socórrer la menesterosa virtut
de tots aquells que extravien el seu nord,
entre un boscam mínim
de paraules satisfetes.

A tots aquests versos, orfes de llinatges
i hereus,
us desitge bona sort.

No som ningú creuant la badia soliu,
l'heretat verge de l'aigua que ja no ens pertany
i dolçament emergeix plena de vida,
guarnida amb peixos de colors.

Voldria només escriure
un cant solemne a la humil recerca
d'un mot qualsevol.

Deslliurar l'alegria captiva de tots els poetes.